

LBRIS

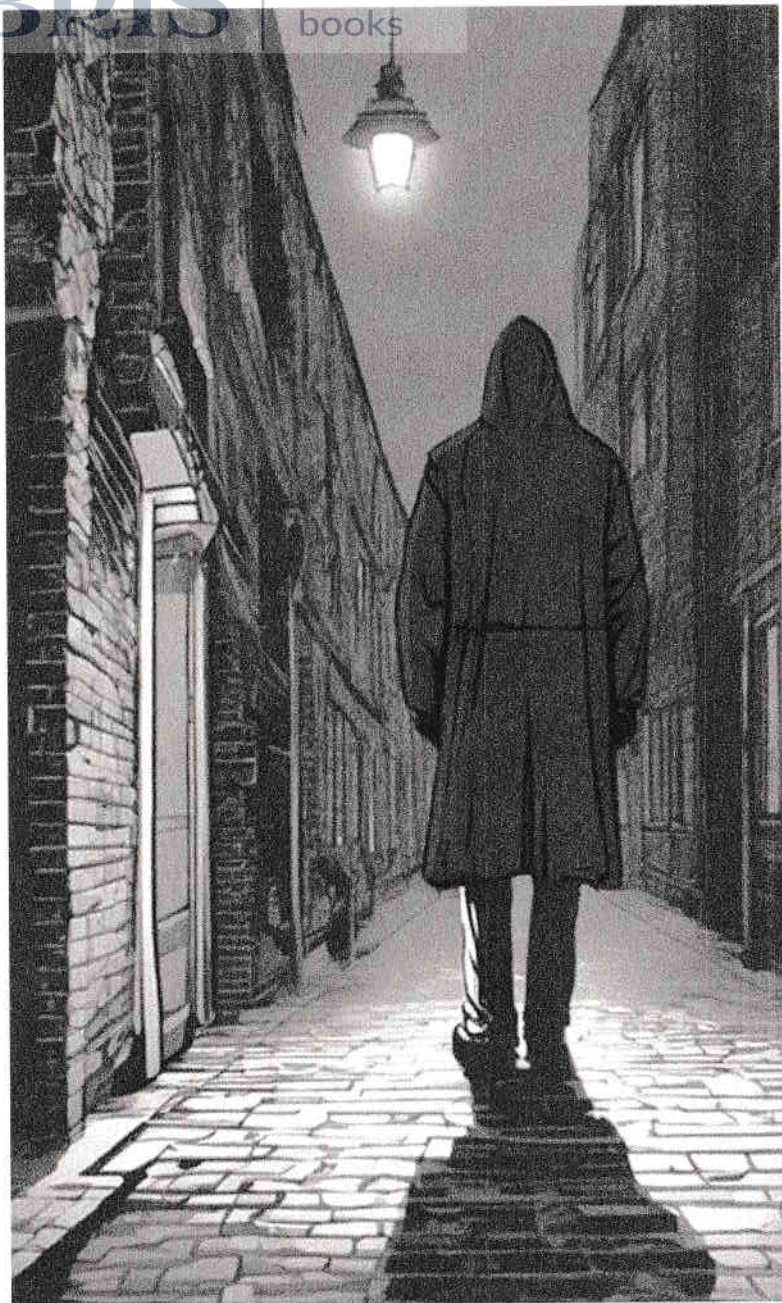
We know
books

Gabriela FILIP

Pe urmele tale

LETRAS

Promovăm autorii români

„În caz că te întrebi dacă regret, răspunsul e simplu: nu regret nimic.

Dacă te uiți în jur, oricine poate ajunge acolo, doar trebuie plasat într-o situație care să-i schimbe perspectiva. De câte ori n-ai avut gânduri nebune? Le-ai avut, dar ai renunțat. Dar dacă nu te-ai fi oprit?

Dacă ți-ai fi dat frâu liber? Ai fi alături de mine astăzi!

Respecti un chirurg pentru că îți salvează viața, te vindecă, dar nu vezi că și el este ca mine? Are sânge rece, dar ai fost învățat să crezi că el face bine, că salvează vieți. Eu fac la fel, doar că nu ai fost învățat că și ceea ce fac eu este de folos.

Și lui îi place. Se trezește în fiecare zi alături de familia sa minunată, face duș, ia micul-dejun în familie, apoi merge să-și urmeze plăcerea. Îi place să taie, să coasă, să fie înăuntrul oamenilor. Plăcerea lui nu este bolnavă, este normală, dar tot plăcere e. Își termină treaba și se întoarce acasă, să se joace cu copiii săi adorabili, apoi se relaxează cu o peliculă romantică, alături de soție.

Știi? Fiecare om are o funcție: unul e avocat, altul – polițist, altul – medic. Și depinzi de ei. Imaginează-ți că poți face totul singur. După cum spunea Arthur Shawcross: «Am fost

*Dumnezeu pentru mine, am fost judecător și executor».
Un animal, ar spune alții.*

Un om liber, aș spune eu.

Viața devine mult mai palpitantă atunci când nu ai nimic de pierdut.

Azi sunt aici, mâine... cine știe?

Azi ești aici, mâine... cine știe?"

J.

Capitolul 1

Stau întinsă pe pat, cu capul pe noua mea pernă de latex.

Am citit pe internet că este o pernă care preia forma gâtului și a capului, facilitând o irigare corectă a mușchilor creierului. Exact ce îmi lipsea, dat fiind faptul că, de când a început toată nebunia asta, nu am mai reușit să dorm bine deloc și mă trezesc încordată în fiecare dimineață.

Las gândurile să îmi alunece și, uitându-mă pe birou, observ că am camera plină de poze, articole și notițe legate de victime. Biroul meu, care acum câteva săptămâni era plin de brizbrizuri drăgălașe, a devenit un templu pentru victime.

Oare așa și-a construit și el un loc, unde să își expună „trofee”?

Încep să îmi imaginez o cameră într-un subsol întunecat: o saltea veche cu arcuri, acoperită cu o plapumă roșie, de pe vremea bunicilor, o pernă mizerabilă plină cu pete de salivă, iar lângă, o masă cu „trofee”, pe care o privește înainte să adoarmă.

E stupid. Un criminal poate să trăiască în curățenie și să ucidă. Nu știu de ce am asociat mizeria cu un criminal în serie, căci, dacă stau să mă gândesc, ei mai degrabă tind să fie ordonați, în felul lor. Îmi amintesc că am citit asta în câteva cărți de psihologie.

Încerc să nu fiu părtinitoare cât timp cercetez, pentru că nu vreau să îmi influențeze căutarea. Vreau să fiu cât se poate de obiectivă.

Mă intrigă totuși ce este în mintea lui, de ce găsește plăcere în asta și de ce i se pare normal ceea ce face. E bolnav mintal, deși un criminal în serie, medical vorbind, nu este diagnosticat ca fiind bolnav mintal. Ei bine, nici prea sănătos nu-mi pare.

Trebuie să gândesc ca el. Să intru în pielea lui, să fac abstracție de tot și să gădesc un indiciu.

Îmi iau un bilețel și încep să notez:

Tina Foster – 34 de ani, mamă a unui copil de 2 ani, cuțit, pădure,

Ray Thompson – 23 de ani, student la medicină, fractură craniană,

Dave Smith – 54 de ani, constructor/bețiv, doar tot cartierul îl știa că obișnuia să bea până îl duceau mâinile acasă în loc de picioare, gât tăiat.

Poate că și-a meritat soarta. Am înțeles că își bătea nevasta și copiii zilnic, că unul dintre copii aproape a ajuns în comă ultima dată când și-a permis să își cumpere o ciocolată, în loc să cumpere o bere extra pentru tatăl său. Nu știu ce se întâmplă în familia aia. E inuman să iei viața unei persoane, deși, în același timp, cred că familia lui răsuflă ușurată.

OK, înapoi de unde am rămas. Ce au în comun victimele, pe lângă faptul că au murit?

Londra.

Totul se întâmplă aici, în Londra, în diferite colțuri ale orașului. Cel puțin atât știu până acum polițiștii. Nu m-aș mira să fie victime și în alte orașe.

Sex? Da, de două ori pe zi. Mă pufnește râsul. Dacă aș putea să nu mai am glume proaste, cred că ar funcționa mai bine.

Deci sex: aparent nu preferă un sex anume.

Arma crimei: aș vrea să zic cuțit, însă nu e chiar corect. Una dintre victime are o fractură craniană, ceea ce arată că a primit o lovitură la cap. Din toate cărțile despre criminali în serie pe care le-am citit, din documentare și povești cu tata, am sesizat că fiecare criminal în serie are un tipar în a ucide, însă tipul meu nu e chiar consecvent.

Da, îi spun tip. În mintea mea s-a format o idee că este un tip. Am citit pe Google că, în materie de criminali în serie, bărbații conduc această mișcare, fiind puține cazuri de femei criminale în serie. Așadar, pentru mine este un el.

De ce ar alege totuși să folosească diferite arme în uciderea victimelor sale? Pentru două treimi din crime s-a folosit cuțitul, așa că pentru moment arma crimei este cuțitul.

De ce ei? Nu au nimic altceva în comun oamenii aceștia. Nici vârsta, nici ocupația și nici situația familială. Au fost selectați aleatoriu? Ca la pescuit? Ce pică în plasă, asta mâncăm azi? Am așa puține detalii și îmi vine greu să mă concentrez.

Mă simt pierdută, simt că mă năvălesc toate gândurile și încerc să gădesc noi piste, însă tot ce fac este să mă afund și mai tare într-o tocană de idei și deja încep să ameteșc. Mă uit spre tavan și parcă se învâрте camera cu mine.

OK, Taylor, e timpul pentru o jumătate de oră de somn ori o să o iei razna.

Închid ochii, dar gândurile nu îmi dau pace. Încerc să aplic metode învățate la yoga: trag aer adânc în abdomen, până se face cât un balon, apoi trag aer în piept cât pot de mult, pe urmă expir din piept, iar mai apoi din abdomen.

Tina avea o fetiță. Oare cine va avea grijă de ea, de acum?

Trag aer în piept. Nu te mai gândi la nimic, Taylor! Repet asta vreo 3 minute, cred. Nu am stat să număr. Se zice că astfel se aerisește creierul și îți induci o stare de relaxare, care pe urmă te face somnoroasă.

Fraktură craniană, student, medicină. După cele trei minute, mă mai forțez vreo două, dar îmi dau seama că nu merge. La dracu' cu gândurile astea și cine le-a mai inventat.

Mă duc să-mi iau o înghețată și să-mi pun încă un episod din *Police Night Shift*.

*

Se face dimineață și nici nu îmi dau seama cum a trecut noaptea. Mi s-a tăiat filmul aseară. Nu știu cum sunt unii, dar eu, odată ce adorm, mă poate călca trenul, că nu am să mă trezesc. Cred că toate gândurile astea și munca pe care o depun mă solicită la maximum și îmi fură toată energia.

Am început să lucrez la cazul cu Londonezul – criminalul în serie al secolului 21, datorită ideii mele geniale de a face o impresie bună în toamnă, când mă voi înscrie în Programul Național de Detectivi în Londra, pentru doi ani.

Sunt foarte entuziasmată în a deveni un detectiv priceput, la fel ca tata. Deși am doar 23 de ani, cred că e momentul să fac tot ceea ce îmi stă în putere pentru a avea o carieră de succes ca detectiv. M-am uitat pe site-ul academiei și, în principiu, îndeplinesc criteriile pentru selecție. Evident că tata nu mă poate ajuta și nici nu aș vrea să pună o vorbă bună pentru mine doar pentru că sunt fiica lui. Am să demonstrez că și prin mine curge sânge de detectiv, așa cum curge prin el. Poate l-am luat de la el, cine știe.

—Taylor, haide la masă! o aud pe mama cum mă strigă de jos.

—Vin acum, mama.

Cobor scările și văd masa pusă.

—Oh da, friptura de vită cu budincă Yorkshire, exclam eu.

—Să ai poftă! Cum mai merge cu proiectelul tău de detectiv?

—Greu mamă, tot încerc să găsesc un tipar, însă nu am prea mult noroc.

—Taylor dragă, știi că nu este obligatoriu să faci toată cercetarea asta pentru a te înscrie la academie.

—Știu, dar, în același timp, mai știu că am citit termenii și condițiile de acceptare în program și menționau clar că o tulburare de amnezie nu îți dă șanse mari să participi în acest program.

Îi apare pe chip o expresie de milă. Îi cunosc expresia asta, am văzut-o uitându-se așa la cățelul bunicii, atunci când intra în belele.

—Taylor, o să fie bine! Încearcă să vorbești deschis cu ei și să le explici că, în urmă cu un an, am avut un accident de mașină și din cauza impactului ai suferit mici pierderi de memorie. Nu ai amnezie, draga mea, doar că nu îți amintești ceea ce s-a întâmplat. E normal să fie așa, a fost un impact emoțional. Plus că mergi la psiholog și terapiile cu dr. Smith te ajută.

Are și mama dreptate, într-un fel. Însă tot îmi e teamă să merg la interviul pentru academie și să le spun: *știți, acum un an, eram împreună cu mama și cu tata în mașină, ne îndreptam spre mica noastră vacanță în Oxford, timp în care nu îmi mai amintesc nimic, iar pe urmă m-am trezit în spital, destul de bătucită, fără să îmi amintesc ce s-a întâmplat, și de atunci am observat că uit mici lucruri din viața de zi cu zi.*

Mici lucruri banale: uit unde pun lucruri sau anumite chestii pe care le mai zic, dar, din ce mi-a zis mama că a spus medicul, nu e ceva îngrijorător. Am acceptat să merg la terapie, pentru a mă ajuta să mă eliberez de trauma suferită când a avut loc accidentul și să îmi revin din mica mea uitare a lucrurilor mărunte.

Totuși, nu știu dacă povestea asta e suficient de plauzibilă încât să nu fiu descalificată. În plus, nici nu vreau să fiu privită ca o ciudățenie doar pentru că am avut un accident de mașină. Mii de oameni pătesc asta. E un accident doar, nu am lepră.

În orice caz, am luat decizia de a mă implica în acest caz, Londonezul, pentru a-mi face temele de acasă, cum se zice. Vreau să merg pe cont propriu și să investighez, chiar dacă nu am să obțin mare lucru, însă vreau să le arăt care este felul meu de gândire, cum pun lucrurile cap la cap, și să observe faptul că

am fost proactivă. Nu cred că a mai venit cineva cu un proiect ca al meu la înscriere. Știu că este un caz real, de actualitate, cu un criminal în serie real și victime reale, însă asta mă ambiționează și mai mult.

Mintea mea euforică duce situația în LaLa Land, pe tărâmul imaginar numit „asta nu o să se întâmple niciodată”, dar nu am cum să nu îmi imaginez că descopăr ceva interesant și ajut în cazul actualei anchete. Mă văd cum merg la interviu și mă prezint:

—Bună, sunt Taylor G. ...

—Gray, da, toată lumea din academie știe despre tine. Începătoarea care salvează cazul Londonezul. Bine ai venit!

—Hai, mănâncă tot din farfurie, nu vezi că ești așa slăbănoagă?

Conversația cu intervievatorul din mintea mea se diminuează și aud vocea mamei.

—Nu ai poftă de mâncare?

—Ba da, mamă, doar mă gândeam și eu la unele lucruri.

Nici nu apuc să termin propoziția că aud sunetul soneriei și știu cine se află în spatele ușii. Fug spre ușă cu dor de tata.

Deschid ușa și îl văd obosit și încercănat.

—Hei, ești OK? Nu ești tu când ți-e foame. Încerc să cercetez terenul cu glumițele mele proaste, să îmi dau seama dacă e doar obosit sau s-a întâmplat ceva.